

NIKDY NEBYLA
JEJICH MAJETKEM...

PRORADNÁ KRÁSKA

„VÁŠNIVÉ, SLADKÉ
A PLNÉ AKCE.“

HANNAH WHITTEN,
autorka bestselleru
Vlku zaslíbená

KATEE ROBERT

PRORADNÁ KRÁSKA

WICKED BEAUTY

Copyright © 2022 by Katee Robert

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Šárka Králíková, 2024

Cover © DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-4923-2 (pdf)

PRORADNÁ KRÁSKA

KATEE ROBERT

přeložila Šárka Králíková

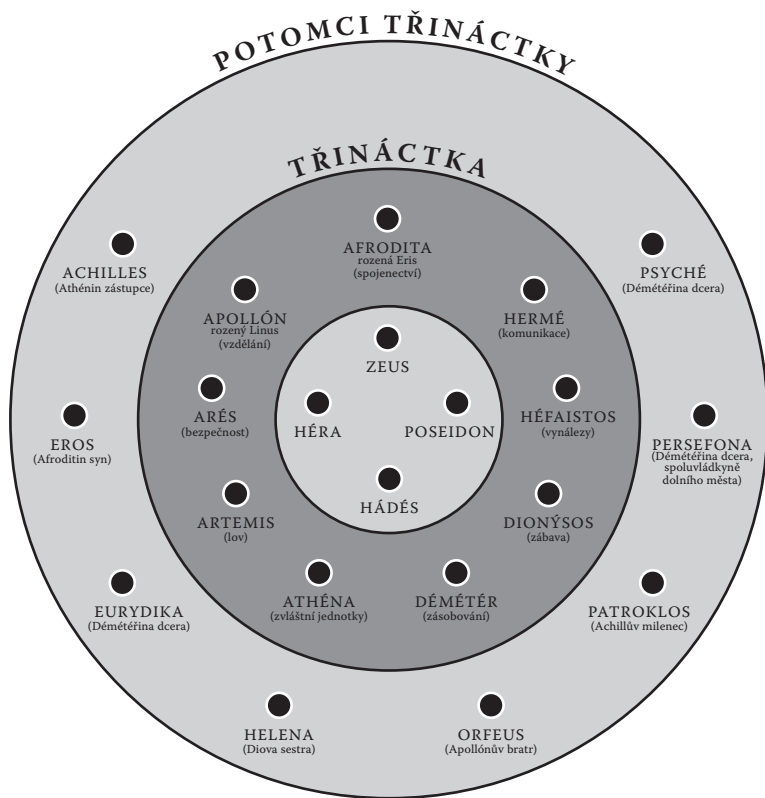

Všem, kteří mají radši šťastné konce než tragédie.

Olymp

Vládnoucí rodiny Olympu

VNITŘNÍ KRUH

Hádés: Vládce dolního města

Héra: (rozená Kallistó), manželka vládnoucího Dia, ochránkyně žen

Poseidon: Správce přístavu, dovoz/vývoz

Zeus: (rozený Perseus), vládce horního města a Třináctky

I

HELENA

„Jdu zasraně pozdě,“ zamumlám si pro sebe. Chodby Dodonské věže jsou naštěstí prázdné, ale kvůli tomu mi hodiny v hlavě tikají ještě hlasitěji. Dnes večer se všechno změní. Dnes večer přestanu být pěšákem jiných lidí a konečně získám moc, po jaké jsem toužila už jako malá holka.

A nemůžu uvěřit, že jdu *pozdě*.

Přidám do kroku a jen stěží odolám nutkání utíkat. Kdybych na olympskou oslavu přišla zadýchaná a uříčená, bylo by to ještě horší než přijít pozdě. Na zevnějšku záleží. Olymp už hodně dlouhou dobu nezažil nic, co by se podobalo tradiční válce, ale každý den se tu odehrávají drobné bitvy, při nichž se místo zbraní používají ty nejobyčejnější věci.

Pečlivě navržené šaty.

Sladká slova skrývající jedovatý osten.

Manželství.

Skočím do výtahu, který mě vyveze do patra, v němž se nachází plesový sál, a mám co dělat, abych netrpělivě neposkakovala po špičkách. Obvykle bych si s pozdním příchodem vůbec nelámala hlavu. Vyžívám se v malých vzpurných činech.

Dnešní večer je ale jiný.

Dnes večer můj bratr Perseus – nyní už Zeus – učiní prohlášení, kterým se všechno změní.

Před necelým týdnem zemřel Arés. Nebylo to ani zdaleka nečekané – byl starý jako Metuzalém a už dobré tři měsíce klepal na brány podsvětí –, ale jeho smrt poskytla příležitost, jaká se obvykle naskytne jen jednou za generaci. Z celé Třináctky je Aréova pozice ta jediná, které se může ujmout úplně kdokoli. Nezáleží na jeho minulosti, kontaktech ani bohatství. Uchazeč dokonce ani nemusí pocházet z Olympu.

Bohatě stačí, když vyhraje.

Proběhnou tři zkoušky, všechny navržené tak, aby oddělily zrna od plev, a ten, kdo vydrží nejdéle, se stane Aréem, jedním ze třinácti lidí, kteří vládnou Olympu. Každý z vládců plní specifickou roli, která je nezbytná k hladkému chodu města. Pro mě je však podstatnější, že nikdo ze Třináctky nemusí dělat nic, co sám nechce.

Dokonce ani Zeus nemůže jiného člena Třináctky k ničemu nutit – přinejmenším teoreticky ne. Můj otec si na takovou zdvořilost nikdy nepotrpěl a pochybuji, že to bude dělat můj bratr, který po něm titul Dia zdědil. Na tom nezáleží. Pokud se stanu Aréem, pak už nebudu dcerou jednoho Dia a sestrou jiného. Přestanu být rozmázenou princeznou, která by bez krásné tváře a rodinných kontaktů nebyla nic.

Pokud se stanu Aréem, získám svobodu.

Dveře výtahu se otevřou a já pospíchám k plesovému sálu. Dlouhá chodba se od posledního večírku změnila. Pochmurné tmavé závěsy visící po obou stranách dveří od stropu až k podlaze nahradila vzdušná bílá látka protkaná stříbrnou nití. Stále to není přívětivé, ale už to ani zdaleka není tak depresivní.

Zajímalo by mě, kdo *tuhle* změnu navrhl. Perseus to stoprocentně nebyl. Od okamžiku, kdy začal kráčet v otcových šlépějích, se můj nejstarší bratr zajímá jen o svůj podnik a k tomu vládne Olympu železnou pěstí.

Přinejmenším se o to snaží.

„Heleno.“

Zastavím se na místě, ale poznám ten hlas a s úlevou se usměju. „Erote. Proč tady číháš ve stínech?“

Přistoupí ke mně a podá mi miniaturní třpytivou kabelku. „Psyché si zapomněla psaníčko.“ S tou kabelkou v ruce by měl vypadat směšně, vždyť těma samýma rukama napáchal tolik násilí, ale Eros umí proplouvat životem, jako by byl nedotknutelný. Nikdo by se mu neodvážil něco vytknout a on to dobře ví.

„Jsi výborný manžel.“ Přistoupím až k němu a rychle mu dám pusku na obě tváře. V uplynulých několika měsících jsem ho moc nevidala, ale vypadá dobře. Eros je jedním z nejkrásnějších lidí v Olympu – a to je co říct –, běloch s kudrnatými blond vlasy a obličejem, nad jehož dokonalostí malíři pláčou. „Manželství ti sluší.“

„Každý den o něco víc.“ Jeho pohled se přiostrí. „Dneska večer sis dala záležet.“

„Líbí se ti ty šaty?“ Uhladím si róbu rukama. Je šitá na míru, zlatá látka mi těsně obepíná tělo od ramen až k bokům, kde se nepatrně rozšiřuje. Je pokrytá výrazným vzorem, který při každém pohybu odráží světlo. Hluboký věčkový výstřih mi sahá až pod ňadra a ramena jsou střižená do špiček ostrých jako břitva. „Moje matka by řekla, že lidem vyrazí dech.“

Nevšímám si bodnutí u srdce, které cítím pokaždé, když se v mysli zatoulám ke své matce, která zemřela příliš mladá. Je mrtvá už celých patnáct let. Když mi bylo patnáct, *záhadně* spadla z velké výšky. *Záhadně*. Jasně. Jako by celý Olymp neměl podezření, že za tím stál můj otec.

Jako bych to já nevěděla jistě.

I *tuto* myšlenku automaticky odsunu do pozadí. Nezáleží na tom, jaké hříchy můj otec spáchal. Je mrtvý stejně jako moje matka. Doufám, že od okamžiku, kdy vydechl

naposled, trpí v propasti Tartaru. Když pomyslím na jeho smrt, cítím jen úlevu. Zemřel dřív, než mě stihl provdat za někoho, s kým by chtěl zpečetit nějaké stupidní spojenectví, dřív než mohl způsobit ještě víc bolesti, což s takovou oblibou dělal.

Ne, po otci se mi ani maličko nestýská.

„Byla by na tebe hrdá.“

„Možná.“ Podívám se přes jeho rameno ke dveřím. „Možná by kvůli tomu, co se chystám udělat, zuřila.“ Rozvířit vodu? To sotva, tohle bude hotová tsunami.

Eros to bleskově pochopí. Zvedne obočí a smutně potřese hlavou. „Takže pro tebe je to Arés. Měl jsem to tušit. Poslední dobou jsi prošvihla řadu večírků. Trénovala jsi?“

„Ano.“ Připravím se na to, že mi nebude věřit. Možná jsme přátelé, ale jen podle měřítek Olympu. Věřím, že mi Eros nezabodne nůž mezi žebra. On mi věří, že mu nezpůsobím nepřiměřené problémy v tisku. Pravidelně se vídáme na akcích a večírcích a tu a tam si vyměníme laskavost, ale nesvěřila bych mu svá nejhlubší tajemství. Není to osobní. Svá tajemství bych nesvěřila *nikomu*.

Na druhou stranu, už za chvíli se o mých plánech dozví celý Olymp.

Narovnám ramena. „Zúčastním se soutěže o příštího Aréa.“

„Fíha.“ Potichu zapíská. „Ukousla sis velké sousto.“

Neřekl mi, že si myslí, že to nezvládnou, ale přesto mírně povadnu. *Doopravdy* jsem nečekala nadšenou podporu, ale vždycky mě zabolí, jak mě lidé podceňují. „Ano, tedy, radši bych už měla jít.“

„Vydrž.“ Přejede mě pohledem. „Máš trochu nakřivo vlasy.“

„Cože?“ Zvednu si ruku k hlavě. Bez zrcadla to nepoznám. Zatraceně. Přijdu sice ještě o něco později, ale pořádek je to lepší než přijít neupravená.

Rozběhnu se k toaletám vzadu u výtahů, ale Eros mě chytí za rameno. „Zvládnou to.“ Otevře Psychéinu kabelku a pár vteřin se v ní přehrabuje, načež vytáhne ještě menší pouzdro. V něm jsou nasypané vlásenky. Eros se zasměje mému užaslému výrazu. „Netvař se tak překvapeně. Kdybys měla kabelku, taky bys v ní měla vlásenky. A teď drž, ať ti ten účes můžu narovnat.“

Šokovaně ztuhnu, zatímco mi upravuje vlasy a zajišťuje je několika vlásenkami. Zakloní se a přikývne. „Lepší.“

„Erote.“ Jemně si znovu sáhnou na vlasy. „Odkdy děláš vlasy?“

Pokrčí rameny. „Umím jen napravovat škody, ale když jsme někde venku, Psyché pomůže, když si s tím vím rady.“

Boží, je tak zamilovaný, až se mi z toho dělá zle. Mám z něj radost. Opravdu. Přesto se neubráním záchvěvu žárlivosti. Nejde o Erosa – je pro mě spíš bratrem než čímkoli jiným –, ale o tu intimitu a důvěru, kterou k sobě s manželkou cítí. Když jsem si jedinkrát myslela, že jsem něco takového našla, ošklivě se mi to vymstilo. Stále si z toho ještě nesu emociální jizvy.

Navzdory tomu se dokážu usmát. „Díky.“

„Dej jim na frak, Heleno.“ Zazubí se od ucha k uchu. „Budu ti fandit.“

Pomaloučku se nadechnu a otočím se ke dveřím. Když už jdu pozdě, tak aspoň můžu přijít ve velkém stylu. Narovná se a dveře rozrazím větší silou, než je nutné. Lidé ustoupí stranou, když vkročím dovnitř. Zastavím se, aby si mě mohli prohlédnout, a zároveň si je změřím pohledem.

Od té doby, co Perseus zdědil titul Dia, se ta místnost změnila. Jistě, navenek vypadá prakticky stejně. Naleštěné bílé mramorové podlahy, které přes shromážděný dav skoro nevidím, klenutý strop propůjčující místnosti zdánlivou výšku, obrovská okna a prosklené dveře na balkon na opačném konci sálu. Atmosféra je však jiná. Stěny

bývaly smetanové a nyní jsou chladně šedé. Je to drobnost, ale všechno se tím mění.

Hlavní rozdíl spočívá v nových rámech nadživotních portrétů Třináctky. Zmizely masivní pozlacené rámy, které se líbily mému otci, a nahradily je jemně vyřezávané černé. Musela bych si je prohlédnout zblízka, abych si byla jistá, ale připadá mi, že je každý jedinečný a šitý na míru.

Ani tyhle změny nenavrhl Perseus. Tím jsem si jistá. Náš otec možná byl svou image posedlý, ale mému bratrovi je to úplně u prdele. Přestože by mu na ní záležet mělo.

S hlavou hrdě vztyčenou vejdu do davu.

Na večírcích v Dodonské věži obvykle znám úplně všechny tváře. Informace jsou to nejdůležitější a já se už v útlém věku naučila, že je to jediná zbraň, kterou smím použít. Někteří lidé se mi podívají do očí, jiní zírají na moje tělo takovým způsobem, až mě z toho mrazí, a další se ke mně téměř otáčejí zády. To mě nepřekvapuje. Patřit do rodiny Kasiosových přináší své výhody, ale také to znamená, že jsem se narodila do starých svárů a politických pletich. Jako malá jsem se musela naučit, komu můžu důvěřovat – nikomu – a kdo by mě nejradši strčil pod auto, kdyby dostal příležitost. Takových lidí bylo víc, než by mi bylo milé.

Tenhle večírek ale není typický. Tohle není normální událost. Skoro polovinu tváří vidím poprvé. Jsou to lidé, kteří přijeli z okrajů Olympu nebo které při této zvláštní příležitosti přivezl do města Poseidon. Nezastavím se, abych si ty tváře zapsala do paměti. Mnozí z nich se soutěže vůbec nezúčastní. Řada z nich je stejná jako většina lidí z Olympu. Příživníci. Jsou nepodstatní.

Nepřidám do kroku. Jdu rozvážně a cílevědomě, takže mi lidé musí ustupovat z cesty. Dav se přede mnou roztěpuje, přesně jak jsem očekávala, a lidé za mnou si

šuškají. Předvádím scénku. Polovina z nich mě za to miluje a ta druhá nenávidí.

Dnes večer si na svém zevnějšku dali všichni obzvlášť záležet. V jednom rohu se moje sestra Eris – už tři měsíce nová Afrodita – směje s Hermé a Dionýsem. Zabolí mě u srdce. Ze všeho nejradši bych teď byla s nimi, stejně jako na každém jiném večírku. Jen díky mé sestře a přátelům je život v Olympu snesitelný, ale posledních několik měsíců nám ukázalo, jak dalece jsme se změnili. Dokud byla Eris jen Eris, nebylo to tak markantní, ale nyní je také jednou ze Třináctky...

Zůstávám pozadu. Být sestrou Dia a Afrodity a kamarádkou Hermé a Dionýsa? To vůbec nic neznamená. Pořád jsem jen figurka, kterou mohou ostatní hráči posouvat po šachovnici.

Stát se Aréem je moje jediná šance to změnit.

V opačném rohu zahlédnu klan Dimitriouových – Démétér se třemi ze svých čtyř dcer a také Háda, Persefonina manžela. I oni jsou dokonale oblečení. Přítomnost Háda a Persefony jen podtrhuje význam dnešního večera. Všichni členové Třináctky budou svědky obřadního zahájení turnaje, jehož vítěz se stane novým Aréem. Eros se objeví po boku své manželky a to, jak se jí při pohledu na něj rozzáří obličej... Odvrátím se.

Mým cílem je trůn.

Tedy, dvojice trůnů – to je další novinka, kterou přinesla změna ve vedení města. Zmizela zlatá kýčovitá zrůdnost, kterou miloval náš otec, a nahradila ji ocelová socha. Ta je sice pěkná na pohled, ale strašlivě studená. Trochu jako samotný Perseus.

Druhý trůn je jemnější verzí toho Perseova. Sedí na něm Kallistó Dimitriouová, krásná běloška s dlouhými tmavými vlasy oděná v elegantních černých šatech. Na všechny shromážděné se dívá, jako by každého z nás

chtěla prostrčit masivními skleněnými dveřmi, jež otevřeli, aby dovnitř vpustili příjemný červnový večerní vzduch. Pochybuju, že by tím skončila. Spíš by nás s radostí svrhla z balkonu.

Nikdo v Olympu netuší, proč se můj bratr rozhodl vzít si právě *ji* a udělat z ní Héru. Rozhodně se nezdá, že by se měli rádi. Jejich manželství páchne Démétéřiným vměšováním, ale bez ohledu na to, jak moc jsem slídila a vyzvíдалa, se mi nepodařilo zjistit, co za ním skutečně vězí. Předpokládám, že nezáleží na tom, *proč* si ji Perseus vzal. Důležité je jen to, *že* to udělal.

Předvedu rychlé pukrle, které je *téměř* zdvořilé. „Die. Héro.“

Můj bratr se předkloní a upře na mne chladný pohled. Já i Eris jsme zdědily tmavší vzhled po matce, ale Perseus je kopií našeho otce. Blond vlasy, modré oči, bledá pleť a drsně přitažlivá tvář. Kdyby se jen trochu snažil, byl by tak pohledný, že by okouzлил celý sál. Můj bratr však v této dovednosti nikdy nevynikal tak jako zbytek naší rodiny.

A Herkules také ne. Ten mocenské hry neovládal o nic lépe než Perseus.

Odsunu tu myšlenku stranou. Nemá smysl myslet na Herkula. Je pryč a pro většinu Olympu je to stejné, jako by byl mrtvý. Ne, to není správně. O mrtvých se mluví. U Herkula všichni předstírají, že vůbec nikdy neexistoval. Stýská se mi po něm skoro tak moc jako po matce.

„Jdeš pozdě.“ Perseus nezvýší hlas. Ani to dělat nemusí. Nejbližší lidé umkli a napjatě poslouchají v naději, že budou svědky hádky v rodině Kasiosových. Nemůžu jim to mít za zlé. Za třicet let svého života jsem jim dala více než dost podnětů ke klepům.

„Omlouvám se.“ Dokonce to myslím upřímně. „Nějak jsem ztratila pojem o čase.“ Obvykle nepodléhám nutkání

přehnaně se připravovat, ale tato situace není ani zdaleka obvyklá.

Perseus mírně potřese hlavou a očima přejede zbytek sálu. „Brzy učiním prohlášení. Nechoď daleko.“

Naježím se, ale nemá smysl brát si to osobně. Perseus se všemi mluví jako s malými dětmi nebo psy. Dělá to tak už od malička. Chápu, že má takovou povahu, ale svým stylem komunikace již rozladil mnohé členy olympské elity.

To však není můj problém. Ne dnes. Zářivě se na něj usměju. „Samozřejmě, drahý bratře. Ani by mě to nenapadlo.“ Po prohlášení budou lidé moct přednést svá jména, aby se stali šampiony a mohli se zúčastnit turnaje o titul Aréa. Čistě teoreticky mám čas až do svítání, ale pokud vím, jen málokdy se někdo přihlásí tak pozdě. Radši budu poblíž, abych se mohla zapsat dřív, než se mě někdo pokusí zastavit.

Otočím se, abych si prohlédla sál, přestože na sobě cítím bratrovy oči. Nejspíš se bojí, že ho ještě víc ztrapním. Jindy bych to mohla považovat za výzvu, ale právě teď se soustředím jen na svůj cíl. Nenechám se rozptýlit.

Po dnešním večeru budou všichni vědět, že si se mnou nemají zahrávat.

Netrvá dlouho a k trůnu dorazí i zbytek Třináctky. Zaujmu pozice kolem mého bratra a Kallistó – Héry. Zdá se, že ji celý ten proces nudí, ale tento názor s ní nikdo nesdílí. Místností se šíří dychtivé očekávání. Víím, že Perseus chce pouze nastolit stabilitu, ale tahle slavnostní událost poskytne městu mnohem víc. Lidé budou mít čemu fandit, což zvedne občanskou morálku, která v poslední době poněkud upadla.

Olympu možná vládne Třináctka, ale je to jen hrstka lidí. Bez podpory obyvatel města by jejich moc neznamenala nic. V průběhu celé historie Olympu došlo k povstání

pouze jednou, před několika generacemi, a to po válce, která zpusťovala město, ale bylo tak brutální, že si nikdo nepřeje, aby se to opakovalo.

Všechno funguje nejlépe, když si současní členové Třináctky hrají na celebrity. Když někdo převezme titul, rozhodne se, jak chce budovat svou image, a pak se toho drží. Někteří – jako Démétér, předchozí Afrodita, Hermé a Dionýsos – hrají tvrdě a využívají veřejné mínění k vlastním cílům. Poseidon a Hádés tuhle hru nikdy nehráli. Hádés kvůli tomu, že až donedávna nikdo na tomto břehu řeky Styx nevěděl, že vůbec žije. A Poseidon získává dostatečnou podporu díky tomu, že je jedním z mála lidí, kteří mohou libovolně překračovat bariéru obklopující město, což znamená, že dováží vše, co se ve městě nedá vyrobit.

Za krátkou dobu se vystřídalo hned několik členů Třináctky a to vyvolalo nejistotu. A v nejistých časech je možné všechno. Dokonce i revoluce.

Můj bratr udělá cokoli, aby tomu zabránil.

Dav se ještě víc přiblíží k trůnu a já se nenápadně vzdálím k místu, kde postává Dionýsos. Je to běloch zhruba mého věku s krátkými tmavými vlasy a skutečně působivým knírem, který si nechal růst tak dlouho, aby si ho mohl stočit vzhůru po obou stranách úst. Mělo by to vypadat směšně, ale je to přece Dionýsos. V jeho podání je to umělecký projev, stejně jako jeho veselost a pestrobarevný oblek. Zazubí se na mě. „Jsi připravená?“

Mám bolestně sevřený žaludek, ale úsměv mu opětuju. „Samozřejmě. Určitě to vyvolá poprask a ty víš, jak ho miluju.“ Zakrátko ho sama způsobím.

Naproti trůnu se usídlí televizní štáb a na Persea dopadne jasné světlo. Tuto událost budou vysílat do celého města, což znamená, že už od tohoto okamžiku je velice důležité, jaký dojem šampioni udělají. Arés občanskou

podporu nutně nepotřebuje, ale všeobecná popularita by mu pomohla umést cestu.

Můj bratr vstane. Nemá stejnou autoritu, jakou míval náš otec, ale *umí* se na vás podívat tak, jako by vám hleděl až do duše. Nyní tu dovednost využije, jeho mrazivý pohled přejíždí po všech shromážděných a nakonec se zastaví u mě. Něco mu zahoří v očích, ale odvrátí zrak dříve, než to stihnu rozpoznat.

„Všichni víte, proč jsme se zde sešli.“ Nezvyší hlas, ani to dělat nemusí. Mě i mé sourozence už odmalička učili mluvit na veřejnosti, abychom byli dokonalými symboly našeho dokonalého rodokmenu. „Jsme tu, abychom uctili Aréovu památku. Svému titulu sloužil bezmála šedesát let a odešel až příliš brzy.“ Pěkná slova. Prázdná slova. Abych byla upřímná, Arés byl zmrld.

Perseus se otočí k jiné části sálu. „Dnes večer začneme hledat nového Aréa. Podle tradice budou vyhlášeny tři zkoušky. První z nich ohlásíme za dva dny. Vítěz tří výzev se stane příštím Aréem.“ Dramatická odmlka. A opět ten podivný výraz v jeho očích.

Žádné další varování mi neposkytne.

Perseus se podívá přímo na mě a v očích má něco, co se podobá soucitu. Přesto zpečetí můj osud. „A ožení se s mou sestrou Helenou.“

2

ACHILLES

„Já ti to říkal,“ zamumlá Patroklos.

Nemusím se na něj dívat, abych věděl, co tím myslí. *Vždycky* vím, co si myslí. Jmenovitě příliš mnoho. Aspoň že se ty podlézavé fanyanky, které se na nás sesypaly hned, jak jsme vstoupili do dveří, rozprchly, když začala hlavní show. Je to úleva. Když se mi to hodí, umím být okouzlující, ale je to kurevsky vyčerpávající.

Minulý Arés se veřejnost vůbec nesnažil oslovit. Byl to starý parchant a bylo mu jedno, kdo všechno to o něm ví. Těžko říct, jestli už byl takový, když titul získal, ale ke konci ho nenáviděli všichni. Dokonce i jeho vlastní lidé.

Athéna takhle nepracuje. Právě od ní jsem se naučil všechno podstatné. Je lepší použít cukr než bič, je lepší člověka nenápadně zmanipulovat, aby udělal, co chci, než ho praštit po hlavě nejbližší zbraní. Arés by od ní mohl hodně pochytit, ale patřil mezi ty lidi, kteří si jdou za svým třeba i přes mrtvoly.

Až budu u kormidla já, věci se změní.

Zeus stále ještě mluví, chrlí nějaké kydy o tradicích. Olymp je až po cecky ponořený v tradicích. Je to jejich výmluva pro všechno, která jim umožňuje vzdávat se zodpovědnosti za své činy.

„Jo,“ zamumlám. „Ale nemusíš mi to připomínat. I tak bych to ,já ti to říkal‘ slyšel jasně a zřetelně.“ Patroklos si

byl *jistý*, že titul půjde ruku v ruce s manželkou. Držitel tohoto titulu se už hodně dlouho nezměnil, takže jsem měl své pochybnosti, ale Patroklos umí strážat všechny dostupné informace a pak odhadovat, jaký scénář je nejpravděpodobnější. Občas je kvůli tomu strašně otravný, ale zároveň je geniální.

Rozhlédnu se kolem. Nezdá se, že by to oznámení někoho nějak zvlášť překvapilo. Buď se tedy informovali stejně jako Patroklos, nebo umí perfektně skrývat emoce.

Přistoupí blíž a přitiskne se ke mně ramenem. Mračí se a ten jeho velký mozek pracuje na plné obrátky. „Ale nečekal jsem, že to bude Helena. Nemyslel jsem si, že Afrodita vybere právě *ji*.“

„Jo.“ Víím, že bych to neměl dělat, ale přesto se pohledem zatoulám až k ní. Stojí osamoceně, jako by se od ní lidé odtáhli, aby se nemohli zaplést do toho, co se stane dál. Vidím jen její profil, ale to stačí.

Nazvat Helenu krásnou by bylo hluboce urážející. Je *bezchybná*. Někdo tak dokonalý se objeví jen jednou za generaci. Celá její rodina je plná přitažlivých parchantů, ale ona je o příčku výš. A taky to je bezohledná nána, jejíž výstřelky jsou každou chvíli na titulních stránkách bulváru. Neřídí se stejnými pravidly jako my ostatní. Nikdy netrpěla hladem ani nemusela o nic bojovat.

Je to princezna ve věži a jako taková je dobrá jen jako návnada.

Pohne se, nenápadně narovná ramena, a když se otočí k přítomnému davu, vypadá šťastně... dokud se jí nepodívám do jantarových očí. Ty jsou stejně chladné jako ty Diovy. Krátce shromážděným zamává. „Vy máte ale štěstí.“

Pár lidí se zasměje. Já a Patroklos nevydáme ani hlásku. Pohlédnu na něj. Je o pár centimetrů vyšší než já a přirozeně štihlejší. Dnes si vzal brýle, které se mi moc líbí, a oblek, jenž bych mu nejradši zmuchlal. Vždycky vypadá

tak zatraceně spořádaně. Nic ho nerozhodí, protože si před každým činem v duchu přehraje desítku možných scénářů. Je prakticky nemožné ho překvapit.

Přesto. „Jsi si tím jistý?“ zamumlám. Možná očekával, že k titulu podle tradice nabídnou i manželku, ale Helena situaci komplikuje. Zrovna tak bych mohl vlézt do postele se zmijí a modlit se, aby mě neuštkla. Uštkne mě. To zmije dělají. Ta žena je věrná své rodině a nikomu jinému. Manželství s ní by znamenalo, že by každý náš rozhovor, ať už na veřejnosti, nebo v soukromí, byl bitevním polem. Je Kasiosová. Nemůžu jí věřit.

„Jinak to nejde.“

Má pravdu. Ani nevím, proč vlastně váhám. Tohle jsem chtěl už od chvíle, kdy jsem byl dost starý, abych věděl, že lidé v Olympu mají v úctě jenom moc. Když jsem pod Athénou stoupal po mocenském žebříčku, okusil jsem ji a jo, jsem ochotný kvůli tomu titulu obětovat sakramentsky hodně. „V tom případě uskutečníme náš plán.“

S naprostým klidem se na mě podívá a nenápadně přikývne. Patroklos nikdy nechtěl vést, natož aby toužil po místu ve Třináctce, ale přihlásí se do turnaje, aby mi pomohl vyhrát. Plánujeme to od chvíle, kdy jsem se rozhodl, že se stanu Aréem. První dvě zkoušky mají šampiony protřídit, aby jich na tu poslední zůstalo jen pět. Spojenectví jsou v turnajích neslýchaná, ale já nejsem ochotný ponechat úspěch náhodě. A právě proto potřebuju Patrokla. Bude mi pomáhat, abych se dostal až mezi posledních pět. Jsem si celkem jistý, že bych to zvládl sám, ale on na tom trval.

Abych řekl pravdu, nijak zvlášť jsem se nebránil. Patroklos je po mém boku od chvíle, kdy jsme se v osmnácti poznali. Od té doby jsme všechny velké milníky překonali společně. Připadalo by mi špatné soutěžit o titul Aréa, aniž by mi kryl záda.

Přesto. „Pokud si tím tedy jsi jistý.“

„Jsem si jistý. Přestaň mě pobízet, abych vycouval. Zúčastním se. Tečka.“ Otočí se k davu. „Mám složky o všech možných šampionech z Olympu. Jsou to ti nejlepší, ale s mojí pomocí je prakticky zaručené, že vyhraješ.“

Že vyhraju. Stanu se Aréem. A ožením se s Helenou. S Patroklem máme nekonvenční vztah, tedy přinejmenším podle měřítek některých lidí. Přesto stále čekám, kdy se vzpříčí myšlenke, že bych se měl oženit. Mně by se rozhodně přičilo, kdyby se *on* oženil. Je ale stejně klidný, jako vždy. Dohání mě to k šílenství. „Manželství s Helenou Kasisosovou bude příšernou osinou v zadku.“

Vyčítavě se na mě podívá. „Arés.“

Jako by mi to musel připomínat. Klidně bych se oženil se zasranou harpyjí, kdybych se díky tomu protlačil do Třináctky. Helena k ní bohužel nemá daleko. Je to rozmazlený spratek, který vždycky dostal, co chtěl. I přes její prolhaný úsměv vidím, že zuří. Ať už to vyhraje kdokoli, dá si záležet, aby svého vítězství litoval. Možná až do smrti. Nemluvě o tom, že ať už se ode mě dozví cokoli, okamžitě to vyklopí Diovi.

Z jeho strany je to moc chytrý tah. Zrovna takový plán by vymyslel i Patroklos. Nakonec na tom ale nezáleží. Stanu se Aréem. O zbytek se postarám, až ten titul budu mít v kapse.

Koutkem oka zahlédnu pohyb a otočím se. Paris. Je to štíhlý běloch, který za svůj vzhled očividně utrácí horentní sumy. Je to jasně vidět v hladkosti jeho pleti a v dokonale vyčesaných blond vlasech. Jaká škoda, že si za peníze nemůže pořídit lepší povahu. Paris je zasraný kretén. Všechny dobré povahové vlastnosti v rodině zdědil jeho starší bratr Hektor.

Hektora mám rád a respektuju ho.

Paris se na Helenu dívá jako na flákotu masa, kterou by nejradši snědl. Obvykle si bulváru moc nevšímám, ale

Paridův a Helenin rozchod byl tak ošklivý, že se na titulních stránkách objevoval celé týdny. Teď si ten malý sráč mne ruce radostí.

Podívá se na mě a zazubí se. „Promiň, kámo, ale ta je moje. Až se stanu Aréem a ožením se s ní, nebude mě moct odmítnout.“

Hektor přistoupí k bratrovi a pleskne ho po hlavě s takovou nenuceností, že je jasné, že to v minulosti udělal už nesčetněkrát. „Nebud' hrubý.“ Kývne na mě. „Achille.“

„Hektore.“ Býval v čele jedné z Aréových jednotek, ale když se oženil a narodila se mu dcera, začal pracovat pro jiného člena Třináctky, pro Apollóna. V následujících letech jsem Hektora moc často nevidal, ale býval to hrozivý bojovník. „Jak se má děčko?“

„Je celá po matce.“ Pousměje se. „Každý den děkuju bohům za to, že nezdělala můj ošklivý ksicht.“

Hektor je jistým drsným způsobem pohledný, má blond vlasy a laskavé oči, ale má pravdu: žádnou soutěž v kráse by nevyhrál. Zazubím se na něj a Parida si vůbec nevšímám. „Přece nebudeš bojovat? Manželku už máš a myslel jsem, že už jsi na půli cesty k důchodu.“

Pokrčí rameny. „Rodina.“

Kývnu, jako bych věděl, o čem mluví. Mou jedinou rodinou je Patroklos a jednotka, které společně velíme. Nemám nejmenší tušení, kdo jsou mí rodiče. Zřejmě žádné dítě nechtěli, řídili se starými tradicemi a už jako miminko mě nechali na schodech před chrámem. Vyrostl jsem v jednom ze sirotčinců, které vedou Héřiným jménem, ale pochybuju, že tam za mého života nějaká Héra osobně vkročila. V osmnácti jsem dostal na výběr, jestli chci pracovat pro Aréa, Poseidona nebo Démétér. Bylo to pro mě jasné jako facka. Několik let jsem otročil pro Aréa, než mě našla Athéna a ukázala mi, jaké to může být mít moc.

Tohle mi bylo odjakživa souzeno.

„A nyní nastal čas, aby předstoupili ti, kteří se chtějí stát Aréem.“

Zeus o krok couvne a pokyne vysoké černošce po svém boku. Ta má na sobě místo róby kostýmek, světle šedá látka kontrastuje s její sytě hnědou pletí. Na hlavě má krátké kudrnaté vlasy, nahoře delší než po stranách. Athéna.

Přejede pohledem celý sál, jako by odhadovala slabiny všech přítomných. Jak ji znám, přesně to také udělala. „Až zapíšete své jméno, zůstanete v turnaji, dokud nebude te vyřazení nebo nerezignujete. Zkoušky nejsou na život a na smrt... nehody se však stávají. Buďte připravení obětovat vše.“

Paris se vykroutí zpod Hektorovy ruky a přistoupí blíž. „Jsem Paris Chloros. Obětuju všechno.“

Nemůžu si pomoci. Pohlédnu na Helenu, abych viděl její reakci. Nepatrně zezelenala, když svého bývalého probodla pohledem. Paris na ni mrkne, jako by neviděl vraždu v jejích očích. Pokud vyhraje, nejspíš nepřežije svatební noc.

To nebude problém, protože Paris není jedním z favoritů. Větší starosti mi dělá Hektor, který vystoupí z davu a zopakuje tradiční frázi. Ajax, také jeden z velitelů bývalého Aréa a muž, kterého považuji za přítele, je další. Pak černoška s afrocopánky staženými ze zjizveného obličeje. Jmenuje se Atalanta a pohybuje se s takovou lehkostí, že už od pohledu vím, že bude rychlá jako blesk.

V nekonečném proudu předstupuje jeden člověk za druhým. Všimám si těch, které Patroklos očekával, i těch nečekaných. Na nikom z nich nesejde. Je mezi nimi hrstka schopných soupeřů, ale většinou to jsou lidé z elitních rodin pohybujících se v blízkosti Trínáctky. Zúčastní se turnaje, protože nemohou ignorovat příležitost získat titul, ale nepředstavují skutečnou hrozbu.

Za mnou se zvedne vlna mumlání, a když se ohlédnu přes rameno, spatřím dva muže procházející davem. Lidé jim o překot ustupují z cesty. Mají podobný vzhled – světle snědou pleť, tmavě rudé vlasy a tmavé oči – a oba jsou ještě větší než já. „Velcí parchanti“, zamumlám.

Vyšší z nich na mě pohlédne děsivě prázdnýma očima. Všichni přítomní zmlkli, možná vycítili to samé co já – tohle jsou skuteční predátoři. A především to jsou *cizinci*.

Menší z nich předstoupí a rozmáchle se ukloní. „Jsem Theseus Vitalis a jsem ochotný obětovat vše.“

Athéna pozvedne obočí. „Jste tu noví?“

„Pravidla nám dovolují se zúčastnit.“

„To dobře vím.“ Pohlédne na toho vyššího. „A vy jste?“

„Já jsem Minotaur.“ Jeho hlas zní, jako by mu někdo rozsekl hlasivky vejpůl a pak mu do rány nasypal rozpalené uhlíky.

Athéna se na něj ostře podívá. „To je vaše jméno?“

„Slouží tomu účelu.“ Odmlčí se, načež Athéna přikývne a on pokračuje. „Obětuji všechno.“

„Nebezpečný“, zamumlá Patroklos.

„Jo.“ Počkáme, až ustoupí stranou, a pak s Patroklem předstoupíme. Když Patroklos pronáší svá slova, aby se stal šampionem, znovu se musím podívat na Helenu. Vůbec se jí nedaří zakrýt své emoce. Nesnáším, jak hluboce s ní soucím. Očividně si to nevybrala. Kurva, zřejmě o tom ani nevěděla, dokud to Zeus neohlásil. Ta žena pro mě nic neznamená, ale až vyhraju titul Aréa – a já ho *vyhraju* –, zajistím, aby se neměla špatně. Po svatbě mi bude úplně jedno, co bude dělat a s kým bude spát. Bude mi stačit, když se ode mě a Patrokla bude držet dál. Je to mnohem lepší dohoda, než jakou by dostala od ostatních šampionů.

Pak jsem na řadě já, bez námahy potlačím všechny myšlenky na Helenu a zřetelně pronesu: „Jsem Achilles Kallis a jsem ochotný obětovat vše.“

Athéna se neusměje, ale souhlas jí zahřeje tmavé oči. Málokdy na sobě dává tolik znát. Mám z toho trochu zvláštní pocit. Nejsem člověk, který potřebuje souhlas ostatních, aby se cítil dobře, ale Athénu respektuju a na jejím názoru mi hodně záleží.

Čeká několik dlouhých okamžiků, ale když nikdo další nepředstoupí, zvýší hlas, aby ji slyšeli i v nejzazších koutech sálu: „Přihlásit se můžete až do svítání. Hodně štěstí vám všem.“

Světla se pomalu rozzáří, což signalizuje konec hlavní události večera. Večírek bude pokračovat ještě celé hodiny, ale my už nemáme důvod tu setrávat. Otočím se k Patroklovi. „Jdeme.“

Vteřinku se zdá, že se se mnou bude hádat, ale nakonec přikývne a otočí se ke dveřím. Lidé nám ustupují z cesty. Na podobných večírcích jsem od té doby, kdy mne Athéna povýšila na svého zástupce, už několikrát byl, ale raději své lidi drží od toho hnízda zmijí dál. Tak to nazvala ona, ne já. Nechápu, co jí na těch oslavách přijde tak strašné, jenže já se nenechám svést pěknou tváří ani krásnými slovy. Znáám svůj osud.

Podržím Patroklovi galantně dveře a společně vyjdeme na chodbu vedoucí k výtahům. Tváří se ustaraně a já v duchu protočím panenky. „Neříkej mi, že se bojíš o tu zlatou princeznu.“

„Je mi jí líto.“ Pokrčí rameny. Vůbec se za své krvácející srdce nestydí. „Nemůže být příjemné být tak blízko k tolika členům Třináctky. Nikdy nemohla dělat, co chtěla, ani jako malá.“

Tentokrát doopravdy obrátím oči v sloup. „Jasně. Chuděrka princeznička, která se narodila do nejbohatší rodiny ve městě a měla na dosah všechno, co si kdy mohla přát. Za celý život nemusela o nic bojovat. Ne jako já. Ne jako ty.“

„To není tak docela pravda, přinejmenším ne pro mě. Kdyby se věci vyvinuly jinak, byl bych Afroditin syn.“

„To je něco jiného.“

„Když to říkáš.“ Znovu pokrčí rameny. „Nemám stejné ambice jako ty, Achille. Pro mě je zaměstnání u Athény jenom práce. Vždycky to tak bylo.“

Miluju ho, ale občas mu skutečně nerozumím. Pokud o nic neusilujete, tak vás jen využijí ti lidé, kteří to dělají. Patroklos patří mezi nejchytřejší lidi, které znám, ale je strašně měkký. Kdybych mu nehlídal záda od doby, kdy jsme se v pubertě poznali, více než desetkrát by ho někdo podvedl.

Na druhou stranu, kdybych nebyl součástí jeho života, nejspíš by se nedostal do Athéniných zvláštních jednotek. Se svou láskou ke znalostem a výzkumu by podobně jako Hektor tíhl spíš k Apollónovým institucím.

Do tváře mě uhodí něco jako provinilost, ale potlačím to. Až ze mě bude Arés, Patroklos si bude moct dělat, cokoli se mu zachce. S takovou mocí a tolika zdroji ani nebude muset pracovat, pokud se mu nebude chtít.

Chytím ho kolem ramen a vlepím mu rychlou pusu na spánek. „Děláš si zbytečné starosti. Až budu Arés, postarám se o nás oba.“ Zakřením se. „Sakra, postarám se i o Helenu, jestli ti to udělá radost.“ I když je to rozmazlený spratek.

3

HELENA

„Děláš si ze mě prdel?“ Zatnu prsty do látky svých šatů, abych svého bratra nepraštila do jeho otravně hranaté čelisti. Bylo by to velice uspokojující, ale nemůžu riskovat, že si poraním ruku. Ne pokud se chci stát Aréem. Jenže jak bych mohla být Aréem, když mě Perseus jmenoval Aréovou *manželkou*? „Udělal jsi ze mě hlavní cenu! Provdáš mě za úplně cizího chlapa! A ani jsi to se mnou neprobral.“

Podářilo se mi zachovat klid, dokud večírek neskončil a v malé skupince jsme neodešli do Perseovy kanceláře. Jsem tu já, Perseus, Eris a Kallistó. Já, Zeus, Afrodita a Héra. Perseus sedí za svým velkým stolem a tváří se, jako by ho můj teatrální výlev unavoval. Eris se bokem opírá o stůl a její úsměv se mi ani trochu nelíbí. Mám své sourozence ráda. Opravdu. Nikdy však nesmím zapomenout, že se soustředí především na moc a na své ambice. Bylo tomu tak, ještě než se stali členy Třináctky. Přesně k tomu nás přece vychovali.

Jiný byl jen Herkules a všichni dobře víme, jak to s ním dopadlo.

Kallistó stojí před oknem sahajícím od podlahy až ke stropu a zdá se, že se do našeho rozhovoru, nebo spíš hádky, nehodlá zapojit.

Eris si prohlíží nehty. „Když se nový Arés ujme titulu, tradičně dostane i manželku.“

Přes všechny přípravy mi tato podrobnost nějak unikla. Tolik jsem se soustředila na to, co by mohlo být ve zkouškách, že jsem se vůbec nepodívala na ten zbytek. Minulý Arés měl v průběhu své vlády několik manželek. Nedošlo mi, že jednu z nich získal spolu s titulem. „To není žádná výmluva. Mohl jsi zvolit někoho jiného. Mohli jste zvolit *kohokoli* jiného. Proč jsem to musela být já?“

Perseus si sepne ruce před ústy. „Protože jsi Kasiosová.“

Trhnu sebou. Nechtěla jsem se do téhle rodiny narodit. Neprosila jsem se, aby mi diktovali život. „Takže mě potrestáte za to, že mám v žilách otcovu krev?“

„Přestaň přehánět, Heleno.“

Nenávídím, jak blahosklonně to říká. „Ne, jdi do prdele. Nevíš, jaké to je...“

Postaví se a skočí mi do řeči. „Nevím, jaké je... Co přesně? Obětovat se jménem Třináctky? Vzít si někoho cizího pro vyšší dobro?“ Nepohlédne na Kallistó. „Nežádám od tebe nic víc, než co jsem už sám udělal.“

„Já se o tohle neprosila,“ hlesnu nakonec.

„Nechovej se jako dítě. Nejsi výjimečná. Nikdo z nás se o tohle neprosil.“ Otočí se ke dveřím. „Vždycky jsi věděla, že se provdáš z politických důvodů.“

Upřímně je zázrak, že jsem se tomu tak dlouho dokázala vyhnout. Otec mě chtěl nejdřív zlomit a teprve pak mě někomu nabídnout jako pěšce. To je jediný důvod, proč mi na prst nenavlékl prsten a neodtáhl mě k oltáři. Od *Persea* jsem to ale nečekala.

Jak hloupé.

Můj bratr by samozřejmě nikdy nedovolil, aby mu v cestě stála taková maličkost, jako je moje štěstí. Otec nás to naučil až příliš dobře. Starý Zeus byl krutý, ale svým způsobem Olymp chránil. Nikdo nedokázal Olymp ochránit před *ním*, ale dokud seděl na trůnu, nemuseli jsme se bát nepřátel zvenčí. „Ale...“

„Třináctka je příliš roztráštěná a všechny ty výměny vyvolávají neklid. Musím je všechny zkrotit, jednoho po druhém, nehledě na to, co to bude stát. Ty odvedeš svou práci tím, že Aréa dostaneš na mou stranu. Přesně tak, jak tě to naučili.“

Co bude obnášet politický sňatek? Nepřestane to okamžikem, kdy řeknu „ano“. Budu muset opatrně našlapovat mezi svým manželem a rodinou. Boží ví, že má rodina není dokonalá, ale přesto jí zůstávám věrná. Nehledě na to, jak se mi protiví to, co ode mě požadují. Což znamená, že mi zbývá jen jediná odpověď. „Rozumím.“

„Dobře.“ Otočí se a upře na mne chladný pohled. „Zítra budeš u zahajovacího ceremoniálu a budeš sedět přímo vedle Athény v krásných šatech, abys kandidáty inspirovala k velkým výkonům. Musejí předvést úchvatnou show a k tomu potřebuju tvoji pomoc. Je to tvoje povinnost, Heleno. Nezapomněla jsi, jakou cenu za svůj životní styl platíme, že ne?“

Bodne mne provinilost a mám co dělat, abych se nenahrabila. Sice bylo příšerné vyrůstat jako jedno z Diových dětí, ale musím uznat, že z materiálního hlediska jsem měla vše, co jsem kdy chtěla. Ty nejlepší školy, nejlepší oblečení, domov v horním městě, život v kruzích bohatých a mocných. Za to vše vděčím rodině, do níž jsem se narodila.

Jak mi však bratr ochotně připomněl, nedostala jsem to zadarmo.

Perseus má svým způsobem pravdu, nežádá ode mě víc, než udělal on sám. Přece jen se oženil s Démétériinou dcerou. Nadávám na to, ale i já vidím, jak je to spojení výhodné, přestože úplně nechápu, proč to musela být zrovna *Kallistó*. Perseus z nás nejlíp ví, jaký příšerný odkaz neseme v krvi, jaké hříchy náš otec jako Zeus napáchal. Perseus se už všemožně snaží vydat se jiným

směrem. Možná mě extrémně rozčiluje, ale tuhle jeho stránku respektuju.

Jenže...

Já tuhle zodpovědnost *nechci*. Nezvolila jsem si ji.

Na tom nezáleží. Pozvednu bradu a zamrčkám, abych zaplašila slzy. Jsem Kasiosová a Kasiosovi nebrečí. „Splním svou povinnost.“ Jaké mám možnosti? Utéct? To je směšná představa. Abych se dostala z Olympu, musel by mi pomoci Poseidon, a ten to nikdy neudělá. Nemá mě rád, a navíc dobře ví, jak jsem pro Perseův plán důležitá. Kdyby mi pomohl, rozhněval by si Dia, Afroditu i příštího Aréa. A možná i Démétér, i když to není jisté. Perseus je příliš rezervovaný na to, aby udělal něco lehkomyšlného.

„Mám ti přidělit jednoho z Athéniných lidí?“

Napřímím se. „V žádném případě.“

„Dobře. Doufám, že toho rozhodnutí nebudu litovat.“
Přikývne a pak odejde a zanechá mě o samotě s Eridou.

Eris se odstrčí od stolu. Na sobě má přiléhavé kovově stříbrné šaty a dlouhé vlasy si vyčesala do komplikovaného proplétaného účesu. „Vím, že to není ideální, ale má pravdu. Nový Arés znamená ve Třináctce divokou kartu. Potřebujeme tě, abychom zpečetili spojenectví mezi novým Diem a novým Aréem.“

Mám svou sestru ráda. Hodně. Ale to nic nemění na tom, že stejně jako všichni v naší rodině dává na první místo Olymp, na druhé sebe a všechny ostatní až na konec. Rodina je možná o něco výš než olympská populace, ale jen o chlup. Má mě ráda. Nikdy by však nedovolila, aby jí to bránilo v činech. Navíc s radostí dělá vlny. „Mohla jsi vybrat někoho jiného. Kohokoli jiného.“

Pokrčí rameny a za koutky rtů ji zatahá nepatrný úsměv. „Nakonec zvítězíš, Heleno. Vždycky to dokážeš.“

Zakloním hlavu a zahledím se na strop. „To byl docela dvojsmyslný kompliment.“ Můj hlas je vysoký a napjatý.

Mám dostatečnou sebekontrolu, abych kvůli tomu nečekanému zvratu nezačala běsnit, ale ze všeho nejraději bych po sestřině namyšlené tváři něco hodila. „Právě teď se na tebe hodně zlobím.“

„Překonáš to. Tohle město je bezohledné, obzvlášť mezi členy Třináctky. To přece víš.“

„Jo, no, *zajistila* bych nám neprůstřelné spojení mezi Diem a Aréem. Úplně by stačilo, kdybyste mi dovolili *stát se* novým Aréem.“

Trhne sebou, jako bych ji překvapila. „Neříkej mi, že jsi chtěla předstoupit jako jeden z kandidátů. Myslela jsem si, že jsi tenhle směšný nápad hodila za hlavu už v dětství.“

Nemělo by mě tak bolet, že mě sestra nebere vážně. Domnívala jsem se, že aspoň ona si uvědomí, že mé ambice nejsou nijak povrchní. Zjevně jsem se zmýlila. „Nikdy jsem se toho nevzdala.“

Napjatě se usměje. „Zlatíčko, já vím, že to myslíš dobře, ale podívej se na ty šampiony. Achilles, Hektor, Atalanta, ti dva cizí muži. Jsou svalnatí a prakticky zosobňují násilí. A to nemluvím o třicítce dalších lidí, kteří se zapsali. Ty...“ zaváhá, „jsi schopná, ale nejsi bojovnice, Heleno. Nemohla bys vyhrát.“

„Očividně se to nikdy nedozvíme.“ Eris stiskne rty k sobě a zatváří se téměř lítostivě. Přesně tak se měla tvářit, když mě v podstatě prodala příštím Aréovi, aniž se mě nejdřív zeptala. „Mrzí mě to, Heleno. Opravdu. Ale víš, jak to chodí. Olymp je na prvním místě. Občas je nutné přinášet oběti.“

„Od tebe to sedí. Ty jsi nemusela obětovat absolutně nic.“ Jsem tak rozčilená, že se prakticky třesu. Pokušení dát svůj hněv najevo, když jsme tu jen my dvě, je téměř nesnesitelně silné. S Eridou jsem se už celá léta nepoprala. Naposledy se to stalo, když jsme byly v pubertě. Bylo by ztraceně příjemné vymlátit si z těla trochu toho příšerného

vzteku. Jejich zrada mě pálí na jazyku a snaží se zadusit všechno ostatní.

„Nemrač se. Udělají se ti vrásky. Dopadne to dobře, Heleno. Věř nám.“ Otočí se a vyjde z kanceláře. Eris vždycky ráda nechávala hádky nedořešené.

Jak jsem byla naivní, když jsem si myslela, že se ke mně mí sourozenci budou chovat jinak než otec. Heleně Kasiosové, princezně Olympu, je souzen sňatek s někým, kdo rodině přinese víc moci – jako by ji potřebovali. „*Do prdele*.“ Přinutím se povolit ruce, kterými stále svírám záhyby svých šatů. „Tolik jsem ten zasraný titul chtěla.“

„Tak proč do toho nejdeš i tak?“ Kallistin hlas se ozve ze stínů, je tichý a skoro svůdný.

Trhnu sebou a s bušícím srdcem se otočím. Úplně jsem zapomněla, že tu zůstala. Vynoří se ze stínů u okna, kde byla prakticky neviditelná. V černých šatech a s černými vlasy vypadá jako nějaký noční tvor, který se do této kanceláře zatoulal omylem. Pořád nemůžu uvěřit, že si můj bratr vzal zrovna *ji*. Chápu, že si chtěl naklonit Démétér a její povázhlivou moc, ale Eurydika by byla lepší volbou. Je mnohem milejší a kdyby si ji vzal, měl by výrazně klidnější život.

Na druhou stranu, kdyby se Eurydika stala Hérrou, Olymp by ji sežral zaživa.

„Nemůžu do toho jít i tak. Takhle to nefunguje.“

„Opravdu?“ Kallistó si prohlíží nehty. „Já radši prosím o odpuštění než o svolení. To samé ostatně udělal i tvůj bratr. Proč mu neoplatíš stejnou mincí?“

Zírám na ni. „Snažíš se rozdmýchat spory?“

„Olymp je plný sporů.“ V jejím hlase se mihne něco nebezpečného. Úplně se nemýlí, ale zrovna tak nemá pravdu. Její matka Démétér získala svůj titul a přivedla své dcery do města před necelými deseti lety. Od té doby dala Kallistó jednoznačně najevo, že opovrhne vším, co se se

Třináctkou pojí. Než se provdala za mého bratra, nechodila ani na večírky. Nehrála mocenské hry. Byla však vždy připravená bojovat s jakýmkoli protivníkem.

Když se nyní oficiálně stala Hérrou, nevím, co si o ní mám myslet.

Založím si ruce na hrudi a pokusím se zklidnit své splašené srdce. Nehledě na to, jak nebezpečně vypadá, je to stále jen žena a já tuhle hru hrála, když ona ještě ani nebyla v horním městě. Vložím si do hlasu trochu falešného veselí: „Je od tebe vážně hezké, že se snažíš mě jako švagrová povzbudit, ale nestanu se pěšcem ve hře, kterou jsi s mým bratrem rozehrála.“

Kallistó se na mě dlouze zahledí, oříškové oči má pronikavé jako dravec. „S tvým bratrem to nemá vůbec nic společného.“

„Báječné. A už jsi slyšela o hadím oleji. Je výborný na pleť. Hotová fontána mládí.“

Zvlní rty v úsměvu. „Na mé motivaci nesejde, mluvíme tu o *tobě*. Existuje nějaké pravidlo, které ti zakazuje být hlavní cenou i šampionem?“

Zamyslím se nad tím a sobě navzdory její návrh zvažuju. „Musela bych si to ověřit, ale asi ne. Žádný takový zákaz neexistuje nejspíš proto, že nikoho ani nenapadlo se o to pokoušet.“ Nerada bych podléhala Eridiným pochybnostem, ale... „Viděla jsi, jací lidé se zapsali. Je to hodně protivníků.“

Kallistó pokrčí rameny. „Pokud ses chtěla ucházet o titul Aréa, tak už jsi připravená s nimi bojovat a zvítězit.“

Nemýlí se, ale pořád to zní jako past. Je to prostě... Jenže mi na tom asi nezáleží. Pokud budu soutěžit a vyhraju, zabiju dvě mouchy jednou ranou. Stanu se Aréem a úspěšně se vyhnu manželství s někým, koho vůbec neznám. V duchu si představím Paridův úlisný obličej a to, jak se na mě potměšile podíval, když předstoupil. *Nebo*